

CINC POEMES EN PROSA

I

L'espurneig de la cigarreta, el foc ben endintre, l'expressió adolorida d'uns ulls que ens miren des del buit. Italo Calvino o l'enderroc. Després de la darrera xuclada torna el dubte. I ensorrada, passe la mà per sobre el llom de l'alfabreguera acaronent qui-sap-lo, un talús, una atrafegada cruïlla, el rònc espai per a unes ales.

II

La sang vessada pel crepuscle. Leopardi endins. Uns arbres que no conec mouen fulles inversemblants. Allucinants préssecs. Mandràgora o mareselva. Ple, tip el meu cos de la fruita tèrbola. I després vénen els ànecs o aquell tendre virolai que em feia l'ullet sota el brancatge. Escapatòria?

III

La vesprada, cendrer florit, miraculosa llàntia. Als dits, agonitzant, la cigarreta del dia. A la ràdio, una música. Em regire el cervell. Quins calaixos més plens de no-res! Fume altra vegada. On agafar-me? Fum que s'esborgeix per l'hora estèril. Caldria... No, no estic programada. Papallona d'ales torçudes que cerca la mel impossible. Ha caigut la nit. Deixe la ploma, no m'interessa cap llibre.

IV

M'ofegava per dintre tot un eixam de neguits. Vaig eixir a la porta del carrer. Plovia bastant. Els reguerons d'aigua passaven bruts de la pols i les deixalles de tots els camins. La rosella del vespre s'esfullava amb llangor. Diumenge esmor-teït. Amb els ulls carregats de recança, vaig entrar a la casa. Recordí l'Espriu d'aquells versos feridors: «Darrera aquesta porta visc / però no sé / si en puc dir vida». Sense esma, em vaig abocar a l'ampolla. Després i per apaivagar la desfeta, vaig posar Vivaldi. La pluja, darrere els vidres de la finestra, feia un contrapunt molsós.

V

Les àmfores de l'hivern ja han obert la trista conca. Pits nus, esquinçats ulls de malaureança eixorca, transiten per un bosc d'anemones.

Qui em percaça? Anorreador somni o Chopin o El Bosc. Els peus sagnants del Crist de Grünewald o les astorades formes d'un Van Gogh. Saba, els dits de la pluja, amatents, escorcen el blat de la palla inútil. Un home passa temptejant el camí, agafant un bri de cada brossa. Camina i no ho sap, respira i no ho sap. Tan sols agafa un bri o una flor, coratjós, tractant de posar-li un mot. Aiguavessant d'esca, trossos de cotó els núvols, lluminosa estel·la de color la tarda, la nit vorejant-me els llavis.

Any 1985